

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul National al Magistraturii**

**Concurs de promovare în funcții de execuție a judecătorilor
25 octombrie 2020**

**PROCES VERBAL
de soluționare a contestațiilor la barem pentru disciplina
Drept penal
3 noiembrie 2020**

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor – Drept procesual penal, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în Anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 20 alin. 4 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor, referitoare la baremul stabilit la materia: Drept procesual penal

Pentru concursul de promovare la Curtea de Apel au formulat contestații 20 candidați, astfel:

La proba teoretică – Curte de apel au fost formulate contestații cu privire la următoarele întrebări:

Întrebarea nr. 1 G1 (12 G2, 4 G3, 10 G4) a fost contestată de un candidat.

Contestația formulată este neîntemeiată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera C.

Potrivit dispozițiilor art. 32 alin. 1 C. pen. „tentativa constă în executarea punerea în executare a intenției de a săvârși infracțiunea, executare care a fost întreruptă sau nu și-a produs efectul”. Alin. 2 al aceluiași articol prevede că „nu există tentativă atunci când imposibilitatea de consumare a infracțiunii este consecința modului cum a fost concepută executarea”.

Din interpretarea dispozițiilor legale enunțate rezultă că acțiunea proprie tentativei constă în punerea în executare a rezoluției de a săvârși o faptă incriminată. Caracteristic acestei forme imperfecte de infracțiune este faptul că executarea începută este fie întreruptă pe parcursul desfășurării ei, fie, dusă până la capăt, nu-și produce efectul.

În sensul art. 32 alin. 1 Cod pen., punerea în executare a hotărârii de a săvârși infracțiunea implică comiterea fie a unui singur act, fie a mai multora, fără să se ajungă la consumarea infracțiunii.

Există tentativă absolut improprie, când prin natura lui, indiferent de condiții, mijlocul folosit nu ar servi în nicio împrejurare la producerea rezultatului (o persoană încearcă să ucidă pe alta dându-i să bea un pahar cu apă) ori când obiectul material, este absolut inexistent în momentul începerii executării (o persoană încearcă să fure un obiect care a fost distrus anterior într-un incendiu).

În atare situație, fapta persoanei care, cu intenția de a da foc unor anexe gospodărești ale vecinului său și aruncă cu benzină pe acestea, după care merge în casă, ia chibritul, dar acesta nu se aprinde, întrucât a început să plouă, constituie o tentativă pedepsibilă și nu o tentativă absolut improprie, cum se susține în contestație.

Ca atare, răspunsul corect este cel indicat în grilă la lit. C și nu se justifică anularea acesteia.

Întrebarea nr. 3 G1 (6 G2, 13 G3, 12 G4) a fost contestată de un candidat.

Contestația este neîntemeiată, întrucât varianta de la lit. B nu este corectă.

Potrivit art. 273 Cod pen., constituie infracțiunea de mărturie mincinoasă “fapta martorului care, într-o cauză penală, civilă sau în orice altă procedură în care se ascultă martori, face afirmații mincinoase ori nu spune tot ce știe în legătură cu faptele sau împrejurările esențiale cu privire la care este întrebat”. Martorul este persoana care are cunoștințe despre fapte sau împrejurări de fapt care pot servi la aflarea adevărului într-o cauză penală, civilă sau în orice altă procedură în care se audiază martori. În cazul acestei infracțiuni elementul material al laturii obiective constă în fapta martorului care face afirmații mincinoase ori nu spune tot ce știe în legătură cu faptele sau împrejurările esențiale cu privire la care este întrebat.

Or, atunci când o persoană își atribuie, în fața organelor judiciare o altă identitate, nu mai îndeplinește calitatea de martor în sensul normei de incriminare, astfel încât, faptele sau împrejurările relatate nu mai pot servi la stabilirea adevărului și la justa soluționare a cauzei.

Infracțiunea de fals privind identitatea constă în prezentarea sub o identitate falsă ori atribuirea unei asemenea identități altei persoane, făcută unei persoane dintre cele prevăzute în art 175 Cod pen., prin folosirea frauduloasă a unui act ce servește la identificare, legitimare ori la dovedirea stării civile sau a unui astfel de act falsificat, pentru a induce sau a menține în eroare un funcționar public, în vederea producerii unei consecințe juridice, pentru sine ori pentru altul.

Din analiza normei de incriminare rezultă că falsul privind identitatea poate fi reținut – spre deosebire de reglementarea anterioară – numai prin folosirea frauduloasă a unui act de identificare, legitimare ori la dovedirea stării civile ori a unui astfel de act falsificat.

Astfel, în raport de datele speței, varianta corectă de răspuns este cea de la lit. C.

Întrebarea nr. 6 G1 (1 G2, 15 G3, 16 G4) a fost contestată de un candidat.

Contestația formulată este neîntemeiată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera B.

Potrivit dispozițiilor art. 242 alin. 1 Cod pen., infracțiunea de gestiune frauduloasă constă în „pricinuirea de pagube unei persoane, cu ocazia administrării sau conservării bunurilor acesteia, de către cel care are ori trebuie să aibă grija administrării sau conservării acelor bunuri”. În cazul acestei infracțiuni situația premisă constă în preexistența unui raport juridic de conservare sau administrare, raport stabilit între persoana care încredințează bunurile și subiectul activ al infracțiunii. Raportul juridic poate îmbrăca fie formă scrisă (mandat), fie poate fi realizat în cazul unei înțelegeri verbale, între părți. Elementul material al infracțiunii, în varianta tip, constă într-o acțiune sau inacțiune prin care se lezează patrimoniul persoanei ale cărei bunuri au fost încredințate spre conservare sau administrare, altfel spus o acțiune sau inacțiune producătoare de pagube. În cazul infracțiunii de furt, situația premisă constă în apartenența bunului la un patrimoniu și existența bunului în posesia ori detenția unei persoane, alta decât cea care comite fapta.

Prin urmare, în raport de datele speței, cum autorul faptei era tutorele minorului, care trebuia să administreze bunurile minorului, inclusiv sumele de bani obținute de minor din pensia de urmaș, fapta sa se circumscrie infracțiunii de gestiune frauduloasă și nu infracțiunii de furt.

Față de aceste considerente, varianta de răspuns A nu este corectă.

Întrebarea nr. 8 G1 (9 G2, 3 G3, 9 G4) a fost contestată de un candidat.

Contestația formulată este neîntemeiată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera A.

Măsurile de siguranță sunt destinate înlăturării unei stări de pericol și preîntâmpinării săvârșirii faptelor prevăzute de legea penală. În măsura în care, prin săvârșirea unor fapte penale, sunt puse în evidență anumite împrejurări, cum ar fi starea de nepregătire profesională a făptuitorului, starea de boală ori de intoxicație alcoolică sau alte împrejurări din care rezultă temerea că făptuitorul va comite pe viitor noi fapte prevăzute de legea penală, este justificată luarea unor măsuri de siguranță.

Atât în cazul măsurii de siguranță a internării medicale, cât și a celei a interzicerii ocupării profesiei de medic – măsuri de siguranță care pot fi aplicate cumulativ- se are în vedere înlăturarea stării pe pericol ce decurge, pe de o parte, din starea de boală a făptuitorului, iar, pe de altă parte, din inaptitudinea persoanei de a exercita activitatea în îndeplinirea căreia a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală.

În atare condiții, cum din datele speței rezultă starea de pericol a făptuitorului din ambele perspective, se justifică aplicarea cumulată a măsurilor de siguranță a internării medicale și a celei a interzicerii ocupării profesiei de medic alături de pedeapsa principală pentru infracțiunile ce ar putea fi reținute în sarcina sa (vătămare corporală, exercitarea fără drept a unei profesii sau activități).

Având în vedere aceste considerente, răspunsul corect este cel indicat în barem și nu se impune anularea grilei, astfel cum s-a solicitat în contestația formulată.

Întrebarea nr. 9 G1 (18 G2, 18 G3, 3 G4) a fost contestată de un candidat.

Contestația formulată este neîntemeiată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera C.

Potrivit dispozițiilor art.42 alin 3 Cod pen., nu atrag starea de recidivă infracțiunile săvârșite din culpă. De asemenea, potrivit art.44 alin. 2 Cod pen., în caz de pluralitate intermediară, pedeapsa pentru noua infracțiune și pedeapsa anterioară se contopesc, potrivit dispozițiilor de la concursul de infracțiuni.

În speță, pedeapsa de 5 ani închisoare a fost aplicată pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă, prev. de art. 192 alin 2 C pen, astfel încât, în raport cu dispozițiile enunțate, nu poate fi reținută starea de recidivă postcondamnatorie, ci o pluralitate intermediară de infracțiuni.

Prin urmare, răspunsul de la lit. A nu este corect.

Întrebarea nr. 13 G1 (14 G2, 11 G3, 17 G4) a fost contestată de un candidat.

Contestația formulată este neîntemeiată, varianta de răspuns de la litera C nefiind corectă.

În cazul infracțiunii continue, momentul epuizării este elementul care determină producerea unor consecințe juridice. Astfel, legea aplicabilă în timp va fi legea în vigoare din momentul epuizării infracțiunii continue, moment de la care se calculează și termenul de prescripție a răspunderii penale.

Dintre cele trei momente care caracterizează infracțiunile continue (momentul consumativ, durata de consumare și momentul epuizării), data care trebuie considerată ca fiind data săvârșirii infracțiunii este data când s-a epuizat. Soluția este întemeiată pe dispozițiile art.154 alin 2 C pen., referitoare la termenul de prescripție a răspunderii penale care prevăd că, în cazul infracțiunilor continue , termenul de prescripție a răspunderii penale începe să curgă „, de la data încetării acțiunii sau inacțiunii,,.

Prin urmare, varianta de la lit. C ar putea pune în discuție, dacă sunt îndeplinite condițiile legii, incidența stării de recidivă postexecutorie și nu a recidivei postcondamnatorie.

Pentru considerentele arătate anterior, singurul răspuns corect este cel de la lit. B.

Întrebarea nr. 16 G1 (16 G2, 9 G3, 13 G4) a fost contestată de un candidat.

Contestația formulată este neîntemeiată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera A.

Stabilind termenele de prescripție a răspunderii penale, art.154 Cod penal face referire la limita maximă de pedeapsă pe care legea o prevede pentru infracțiunea săvârșită, iar prin „pedeapsă prevăzută de lege” se înțelege, conform art.187 din Codul penal, pedeapsa prevăzută

în textul de lege care incriminează fapta săvârșită în forma consumată, fără luarea înb considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei.

Prin urmare, varianta de răspuns de la litera A, care menționează că termenul de prescripție a răspunderii penale se stabilește ținându-se seama de maximul special al pedepsei închisorii prevăzut pentru infracțiunea consumată, chiar dacă aceasta a rămas în forma tentată, este corectă.

Ipoteza invocată în contestație, și anume când pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este detențiunea pe viață nu poate fi analizată prin raportare la dispozițiile art.154 alin. (1) lit.a) Cod penal și nu face ca varianta de răspuns de la litera A să fie gresită, fiind vorba de o situație de excepție, din cele prevăzute la art.153 alin.(2) lit.a) și b) Cod penal, în cazul căreia prescripția nu înlătură răspunderea penală.

Întrebarea nr. 20 G1 (15 G2, 7 G3, 6 G4) a fost contestată de un candidat.

Contestațiile formulate au fost respinse, ca neîntemeiate.

Răspunsul de la litera C, respectiv infracțiunea de luare de mită se consumă și în momentul nerespingerii promisiunii unor foloase nu se regăsește între modalitățile normative ale elementului material al laturii obiective, prevăzute în actuala reglementare ca fiind (i) pretinderea ori (ii) primirea de bani sau alte foloase ori (iii) acceptarea promisiunii unor astfel de foloase.

Acceptarea promisiunii, indiferent dacă este tacită sau expresă, presupune exprimarea acordului funcționarului cu privire la primirea folosului injust, în timp ce „nerespingerea promisiunii” ilustrează lipsa unei riposte corespunzătoare la oferta de mituire, izvorâtă dintr-o atitudine favorabilă ideii de acceptare a mituirii.

Prin urmare, pasivitatea funcționarului nu poate fi asimilată și nu echivalează cu o acceptarea tacită, implicită, a promisiunii, acceptarea reprezentând o încuviințare neechivocă privind primirea folosului injust.

De aceea, varianta de răspuns de la litera C nu este corectă.

La proba practică – Curte de apel au fost formulate contestații cu privire la următoarele întrebări:

Întrebarea nr. 41 G1 (43 G2, 43 G3, 45 G4) a fost contestată de un candidat.

Constestația nu este întemeiată, varianta de răspuns corectă fiind cea indicată în barem, la litera B.

Raportat la datele speței, formularea întrebării urmărește verificarea cunoașterii de către candidați a dispoziției speciale privitoare la regimul aplicării pedepsei în cazul evadării.

Astfel, potrivit art.285 alin. (4) Cod penal, pedeapsa aplicată pentru infracțiunea de evadare se adaugă la restul rămas neexecutat din pedeapsă la data evadării.

În speța analizată, la data evadării, restul rămas neexecutat din pedeapsă era de 3 ani și 2 luni închisoare, rest de pedeapsă care, în conformitate cu dispoziția specială de la art.285 alin. (4) Cod penal, se adaugă la pedeapsa de 9 luni închisoare aplicată pentru infracțiunea de evadare, săvârșită în forma simplă prevăzută de art.285 alin. (1) Cod penal (pedepsită cu închisoarea de la

6 luni la 3 ani), astfel încât inculpatul X va avea de executat o pedeapsă principală rezultantă de 3 ani și 11 luni închisoare.

Ca urmare, în mod evident, singurul răspuns corect era cel indicat în barem, la lit.B.

Trebuie subliniat că terminologia folosită în formularea variantei de răspuns corecte, indicate în barem ca fiind cea de la litera B, este corectă, noțiunea de „aplicare a pedepsei” fiind specifică situației în care se procedează la individualizarea sancțiunii corespundente faptei ce formează obiectul acțiunii penale cu care a avut loc învestirea instanței, iar aceea de „pedeapsă principală de executat” având în vedere pedeapsa rezultantă ce urmează a fi executată în considerarea și a altor sancțiuni aplicate persoanei în cauză.

Întrebarea nr. 42 G1 (45 G2, 41 G3, 42 G4) a fost contestată de 2 candidați.

Contestațiile formulate au fost respinse, ca neîntemeiate. Prin toate contestațiile formulate se susține că varianta de răspuns corectă este cea de la litera A, întrucât, raportat la situația de fapt prezentată în enunțul grilei, fapta săvârșită de inculpat ce a avut ca urmare moartea victimei întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de determinare sau înlesnire a sinuciderii, prev. de art. 191 alin. 1 Cod pen. și nu pe cele ale infracțiunii de violență în familie, prin raportare la infracțiunea de omor calificat, prev. de art. 199 C.pen. rap. la art. 188-189 alin. 1 lit. e) Cod pen.

Comisia constată că varianta de răspuns de la litera B este cea corectă, întrucât raportat la situația de fapt prezentată în speță, fapta inculpatului ce a avut ca urmare moartea victimei întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de violență în familie, prin raportare la infracțiunea de omor calificat, prev. de art. 199 C.pen. rap. la art. 188-189 alin. 1 lit. e) Cod pen.

Astfel, sub raport obiectiv, elementul material al infracțiunii de omor constă în acțiunea de ucidere, adică acțiunea prin care viața unei persoane este suprimată, această acțiune putând fi efectuată prin acte comise, cât și prin acte omise. Urmarea imediată a acțiunii de ucidere care constituie elementul material al infracțiunii de omor este moartea victimei, iar latura obiectivă a infracțiunii de omor este completă, numai atunci când activitatea desfășurată de făptuitor și mijloacele folosite de acesta constituie cauza morții. Sub raport subiectiv, intenția de a ucide o ființă omenească rezultă, în general, din datele exterioare ale faptei comise, adică din felul în care a avut loc săvârșirea, din mobilul care a determinat pe făptuitor, din scopul pe care acesta și-a propus să-l atingă, din mijloacele de execuție folosite. Infracțiunea de omor este o infracțiune complexă prin natura sa, în conținutul său fiind absorbite acțiuni care constituie prin ele însele infracțiuni distincte, dar care s-au inserat în acțiunea de ucidere.

Raportat la datele prezentate în speță, comisia constată că inculpatul a sechestrat-o pe victimă, soția sa, în apartamentul în care locuiau, timp de 2 săptămâni a exercitat violențe fizice și psihice asupra acesteia și a amenințat-o cu moartea, în cazul în care va părăsi locuința lor fără acordul său, acte de violență ce au determinat-o pe aceasta să recurgă la gestul extrem de a se arunca de la etaj, pentru a scăpa de presiunile fizice și psihice de mare intensitate exercitate de inculpat asupra acesteia. Inculpatul a prevăzut rezultatul acțiunilor sale violente exercitate asupra victimei, care de altfel, i-a adus la cunoștință că se va arunca de la etaj dacă nu o va elibera, și a urmărit producerea acestui rezultat, respectiv moartea victimei, întrucât a continuat să exercite violențe fizice și psihice asupra acesteia.

Nu pot fi reținute disp. art. 191 alin.1 Cod penal, în varianta „determinării”, întrucât activitatea infracțională desfășurată de inculpat a depășit sfera unor acțiuni de încurajare a victimei de a-și ridica viața, acesta obligând, în fapt, victima să recurgă la acest gest extrem prin actele de violență exercitate asupra acesteia.

Contrar susținerilor expuse prin contestațiile formulate, comisia apreciază că datele speței au fost clare și suficiente pentru a se putea face o distincție între elementele constitutive ale celor două infracțiuni puse în discuție.

Întrebarea nr. 44 G1 (44 G2, 42 G3, 41 G4) a fost contestată de 4 candidați.

Contestațiile formulate au fost respinse, ca neîntemeiate.

Comisia menționează că prin decizia RIL nr. 21/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în M.Of. nr. 1024/27.12.2017 s-a statuat că "fapta de evidențiere în actele contabile sau în alte documente legale a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive, prin folosirea de facturi și chitanțe fiscale falsificate, în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale, constituie infracțiunea de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale."

Prin decizia HP nr. 9/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în M.Of. nr. 346 din 11.05.2017 s-a statuat că „dispozițiile art. 10 alin. 1 din Legea nr. 241/2005, în forma în vigoare până la data 1 februarie 2014, reglementează o cauză de nepedepsire/reducere a limitelor de pedeapsă cu caracter personal."

Prin decizia HP nr. 25/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în M.Of. nr. 936 din 28.11.2017 s-a statuat că „acțiunile și inacțiunile enunțate în art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, care se referă la aceeași societate comercială, reprezintă variante alternative de săvârșire a faptei, constituind o infracțiune unică de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale."

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, întrucât acțiunile și inacțiunile enunțate în art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, care se referă la aceeași societate comercială, reprezintă variante alternative de săvârșire a faptei, constituind o infracțiune unică de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, iar infracțiunea prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 reprezintă o variantă specială a infracțiunilor de fals în înscrisuri sub semnătură privată și uz de fals, prevăzută într-o normă penală cuprinsă într-o lege specială, încadrarea juridică a acțiunilor făptuitorului constând în înregistrarea unor facturi fiscale și chitanțe de plată întocmite în fals în numele unor societăți comerciale care nu recunosc tranzacțiile sau care au avut în perioada funcționării comportamentul fiscal asemănător societăților comerciale "fantomă", în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale, în cadrul acesteia se impune, fără a fi posibilă sancționarea făptuitorului și pentru infracțiunea cuprinsă în Codul penal, norma generală.

Variantele de răspuns de la literele B și C pun în discuție tratamentul penal sancționator al inculpaților condamnați pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală prev. de art. 9 alin. 1 lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005, în cazul reținerii cauzei de reducere a pedepsei prev. de art. 10 alin. 1 din Legea nr. 241/2005.

Astfel, din datele speței rezultă că inculpatul M, după trimiterea în judecată, până la primul termen de judecată, a achitat în întregime prejudiciul cauzat bugetului de stat în cuantum de 64.000 euro. Prin raportare la disp. art. 10 alin. 1 teza I și teza a II a din Legea nr. 241/2005, inculpatului M i se poate aplica fie pedeapsa amenzii penale, fie pedeapsa închisorii, în limite reduse cu jumătate.

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, întrucât menționează aplicarea pedepsei amenzii penale și pentru inculpatul N, în condițiile în care aceasta nu a avut nicio contribuție la

achitarea prejudiciului, nefiind posibil să i se aplice cauza de reducere prev. de art. 10 din Legea nr. 241/2005, întrucât aceasta este o circumstanță cu caracter personal, ce nu produce efecte decât față de inculpatul M.

Astfel, varianta de răspuns corectă este cea de la litera B, care indică aplicarea unor pedepse legale pentru ambii inculpați, respectiv pedeapsa închisorii.

Întrebarea nr. 45 G1 (42 G2, 45 G3, 43 G4) a fost contestată de 15 candidați.

Contestațiile formulate au fost respinse, ca neîntemeiate.

Infrațiunea de favorizare a făptuitorului face parte din categoria infracțiunilor contra înfăptuirii justiției, reglementate în Titlul IV al Părții speciale. În cazul acestor infracțiuni, subiectul pasiv principal este statul, care are interesul, dar și obligația realizării justiției. Aceasta trebuie înțeleasă în sensul că legea penală se adresează, distinct, fiecărei persoane în individualitatea sa, existând, astfel, câte un rezultat autonom al activității infracționale săvârșită de făptuitor. Aceasta are drept consecință, sub aspectul efectelor acțiunii sau inacțiunii autorului, răspunderea penală a acestuia pentru fiecare persoană favorizată.

În cazul infracțiunii de favorizare a făptuitorului, obiectul juridic constă în relațiile sociale referitoare la activitatea de înfăptuire a justiției, relații care sunt incompatibile cu faptele prin care se acordă ajutor unui făptuitor în scopul împiedicării sau îngreunării cercetărilor într-o cauză penală, tragerii la răspundere penală, executării unei pedepse sau măsuri privative de libertate.

Elementul material al laturii obiective se realizează prin ajutorul dat unui făptuitor, adică unei persoane care a săvârșit, deja, o faptă prevăzută de legea penală.

Relevant, din perspectiva prezentei analize, este faptul că ajutorul trebuie să fie acordat fără o înțelegere stabilită înainte sau în timpul săvârșirii faptei penale de către autori, deoarece, în caz contrar, ne-am afla în prezenta unei complicități, ca formă a participației penale, reținută fie în concurs, fie în formă continuată, în raport de contextualitatea cauzei.

Prin urmare, atunci când ajutorul este dat, fără o înțelegere prealabilă mai multor făptuitori, ne vom afla în prezența unui concurs real sau formal.

Această concluzie se desprinde, cu evidență, și prin raportare la dispozițiile art. 38 alin 2 Cod pen., existând concurs formal atunci când o acțiune sau o inacțiune săvârșită de o persoană, din cauza împrejurărilor pe care le-a produs, realizează conținutul mai multor infracțiuni.

Raportând aspectele enunțate anterior la datele speței, se constată că, atât C cât și B, aveau calitatea de inculpați, înțelegerea frauduloasă dintre numitul B și inculpatul A fiind ulterioară. Fapta inculpatului A de a-l determina pe B să declare, când va fi audiat în fața Curții de Apel X, că banii remiși fostului magistrat C constituiau un împrumut și că nu reprezentau prețul traficării influenței, în scopul de a împiedica aflarea adevărului și tragerea la răspundere penală a inculpaților C și B, realizează elementele constitutive a două infracțiuni de favorizare a făptuitorului în concurs formal.

În ceea ce privește infracțiunea de influențare a declarațiilor, aceasta nu poate fi reținută, în condițiile în care, acțiunea inculpatului A nu s-a realizat prin corupere, constrângere și nici prin intimidare.

Față de considerente expuse, nu se impune anularea grilei, singura variantă corectă de răspuns este cea de la lit. A.

Pentru concursul de promovare la Tribunal a formulat contestație doar un candidat, cu privire la următoarele întrebări:

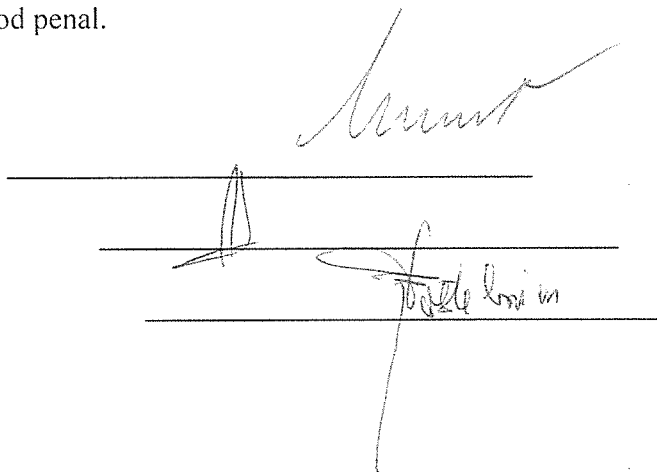
Proba teoretică

Întrebarea nr. 17 G1 (17 G2, 7 G3, 3 G4) a fost contestată de un candidat.

Contestația formulată a fost respinsă, ca neîntemeiată.

Varianta de răspuns corectă este cea de la litera B, întrucât intoxicația voluntară completă poate constitui o circumstanță agravantă legală, atunci când a fost provocată în scopul comiterii infracțiunii, conform art. 77 lit. f) Cod pen.

Intoxicație involuntară completă reprezintă o cauză de neimputabilitate, în condițiile art. 29 Cod penal, iar intoxicația involuntară incompletă poate reprezenta o circumstanță atenuantă judiciară, prev. de art. 75 alin. 2 lit. b) Cod penal.

Handwritten signatures and stamps on horizontal lines. The top signature is a large, stylized cursive signature. Below it, there are two more signatures, one of which is partially obscured by a stamp. The stamp appears to be a circular official seal.

